

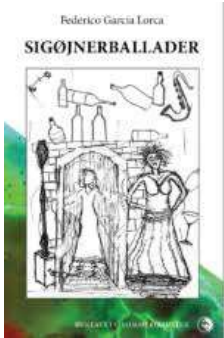
DEN SMALLE BOG

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 5. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver? Forfattere i Den smalle bog Læs Den smalle bog fast Kontakt og kolofon

Den uafrystelige Lorca

Federico Garcia Lorca
Sigøjnerballader Digter i New York
Det Poetiske Bureaus Forlag 2020 -
Buraets lommebibliotek Af Carina
Wohlk. Kender ...

Find rundt i Den smalle bog

Den smalle bog er et tidsskrift for boganmeldelser og bringer desuden andre litterære læsninger, klummer, skønlitterære og essayistiske originaltekster

Midt på siden står det seneste indlæg. Øverst i højrespalten og overst i venstrespalten står de foregående indlæg. Længere nede i højrespalten kan man læse tidsskriftet kronologisk og man kan klikke sig ind på tidsskriftets forskellige stofgrupper. Længere ned i venstrespalten er nogle af de mest læste, tidligere indlæg fremhævet. Længere nede er forskellige relevante links. Øverst på siden kan man se, hvem der skriver på Den smalle bog og hvem de skriver om.

Links til digitale tidsskrifter mm.

- The Lit Hub - The Best Of The Literary Internet
- The Public Domain Review

Steinbeck-tema i Den smalle bog

- Læs Egil Hvid-Olsens introduktioner til ni af hovedværkerne

søndag den 13. september 2020

Digtere er de bedste romanskrivere

Daniel Boysen
På sit yderste
Roman, 227 sider, Jensen og Dalggaard, 2019

Af Anne Rye Andersson
Anmeldelsen har tidligere været bragt i BookHaul

Det er som at svømme i en drøm. Man er let, og vandet er ordene, der holder en oppe. Opholdelsesdriften er stærk. Man ser smukke lysglimt og alskens farver, særligt lyse. Sådan er det at læse Daniel Boysen's værk "På sit yderste". En meget fin, smuk, sart og poetisk oplevelse. Jeg holder meget af digte, og Boysen er da også digter udover at være romanforfatter, måske derfor er jeg så betaget af denne bog. For i min optik er digtere de bedste romanskrivere. Af andre digtere, der også skriver fremragende romaner, kan jeg nævne Olga Ravn. Hendes debutværk fra 2012 var netop en digtsamling: "Jeg æder mig selv som lyng".

I denne roman møder vi en kvinde, der bliver ramt af en hjerneblødning, og hvordan hun i denne sælsomme tilstand flyder ind i en verden af minder, drømme og uvirkelighed. Læserens møde med kvinden er der, hvor hun står mellem kanten på liv og død, og altså, på sit yderste. Hun erindringer i glimt, og slet ikke kronologisk, og nogle gange har hun svært ved at skelne mellem virkelighed og drøm. Denne komatøse tilstand henstiller hendes hjerne til at frembringe de smukkeste minder, særligt om natur, relationer igennem livet, men også smertelige minder om tab, sorg og fortrydelse. Hvad oplever man som menneske, når/inden man skal dø? Det er det, Boysen er dykket ned i, og på det grundlag, at romanen udfolder sig. Nedenstående er et citat fra et erindret minde med faderen:

"Disen indhyller træerne længst ude og ophæver horisonten, og træerne kunne fortsætte langt ud i universet, det kunne de, stjernerne kunne sidde i træerne og vente på at lyse, hun har lyst til, at de skal blive her indtil det bliver nat, så hun kan se, om stjernerne er vokset ind i træerne på jorden.

Træerne slår over i en ny frekvens, hun kan høre dem indefra, mærke alt der kravler på dem. En fugleedderkop sidder skjult for omverdenen på hende, dens fløjlsbrune krop er sart, giftkrogene næsten usynlige.

Og når det bliver efterår, falder bladene til jorden med stjernerne i sig og ligner en måneformørkelse med en grøn ring yderst i alt det gule. Når stjernerne slukkes, tager de sorte pletter over, inden bladene også forsvinder.

Hun mærker farens hånd på sin skulder.

De sparer på ordene, men bruger dem i flæng når de har gæster."

Udover at være meget poetisk i sit sprog, meget malende og nogtern, er det et interessant tankeeksperiment, der kun er os forundt, når vi står på kanten af livet, inden vores forestående død. Det, der også er så fint ved bogen er, at døden ikke er beskrevet som en rædsel, men som en naturlig del af et liv. Accepten af, at vi skal dø, og at den også er en del af livet, er meget stærk og tankevækkende. I en verden, hvor vi som mennesker forsøger at undgå døden og flygte fra den, og hvor der er et enormt fokus på ungdommens skønhed, som viser sig som stigningen i brugen af botox, sundhed og tynde kroppe i mediebilledet, er det virkelig en lise at læse om døden på denne måde, som Boysen beskriver den. På den anden side er kvinden ikke drevet af en dødsdrift, og Boysen forherliger ikke døden, det er ikke en "selvmordsroman" (selvom jeg ikke bryder mig om det ord), det er en beskrivelse af, at sådan kan livet også se ud og opleves. Romanen er med den allestedsnærværende død meget livsbekræftende, idet den zoomer ind på de ting, der er væsentlige i et menneskes tilværelse.

Daniel Boysen

Det er altid interessant, når en forfatter introducerer en protagonist, der har modsat køn end forfatteren selv. Ja, og alder lige så. Og selvfølgelig kan mænd skrive om kvinder, men holder det? Kan forfatteren virkelig frembringe noget ægte, virker det oprigtigt, autentisk, og der må jeg bare sige ja i denne henseende. Boysen maler et billede af en ældre kvinde og dennes relationer til sine børn, kærligheden til dem, og de tab hun oplever, og Boysen gør det på en meget overbevisende måde. Man tænker slet ikke over, at forfatteren er en mand. Og det er vel også en af de ting, skønlitteraturen kan, nemlig male verdener, der kun er opstået i fantasien, og gøre dem lys levende for læseren. Og

det er det smukke ved skønlitteratur, at vi kommer derind, hvor vi ikke anede, vi kunne komme. Op bliver oplyste.

Boysen's debutroman "Fordi ilden er vores" havde et helt andet udgangspunkt, nemlig hans eget liv og egne relationer. Denne type roman er en helt anden, og det er hverken bedre eller dårligere, bare en anden skrivetradition. Måske er det derfor, "På sit yderste" ikke har fået nogen opmærksomhed og anmeldelser, fordi anmelderne forventede noget andet? Det er virkelig ærgerligt, for, og nu skriver jeg noget vildt, men jeg mener det fra dybet af min sjæl; denne roman er et overset mesterværk og et eksempel på, hvor stor litteratur, der kan komme ud af de små forlag. Som læser bliver jeg tit begejstret, men jeg er forsigtig med at kalde noget et mesterværk, men det mener jeg vitterligt "På sit yderste er". Et poetisk mesterværk. Vi må så bare håbe, at anmelderne snart begynder at anmelde andet end fra de store forlag, da vi jo ved at anmeldelser i dagbladene giver

En due er død og mit digt sendte én til vejrs

Få en mail, når Den smalle bog udkommer

Email address... Submit

Slå op i Den smalle bog

Søg

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

- ▼ 2020 (56)
 - december (4)
 - november (7)
 - oktober (6)
 - ▼ september (6)

Nu vil jeg aldrig kunne undgå at se det

Demens bag leksikale oplysninger om dyr

To romaner om Det Arabiske Forår i Egypten

Digtere er de bedste romanskrivere

Enkel uden at blive simpel

En stemning af gru og søgen efter omsorg

- august (6)
- juli (6)
- juni (5)
- maj (3)
- april (2)
- marts (4)
- februar (3)
- januar (4)

- 2019 (49)
- 2018 (43)
- 2017 (36)
- 2016 (34)

Den smalle bogs stofgrupper. "Lyrik", "Prosa" og "Essay" er originaltekster

- antologi (1)
- boganmeldelse (75)
- dagbøger (1)
- digtsamling (27)
- En litterær refleksion (5)
- essay (4)
- eventyr (1)
- fabler (1)
- faglitteratur (11)
- klassikerlæsning (13)
- kortroman (4)
- kunstbog (10)
- lyrik (3)
- noveller (4)
- prosa (6)
- prosadigt (2)
- roman (16)

Sidevisninger i alt

125,091

læsere, og denne roman fortjener virkelig at blive læst. Det er første gang, jeg har læst "På sit yderste", men det bliver ikke sidste. Det er helt sikkert.

Indsendt af Jakob Brønnum

Etiketter: [digtsamling](#)

Ingen kommentarer:

Tilføj en kommentar

Angiv din kommentar...

Kommenter som: connya (Google+) ▼

Log ud

Udgiv

Forhåndsvisi

☐ Underret mig

[Nyere indlæg](#)

[Startside](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)